

Arrest

nr. 232 465 van 11 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 / 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2020 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 januari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2020 om 11 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werd op 6 augustus 2019 vastgesteld bij een controle door de politiediensten op een parking aan de autosnelweg te Wommelgem. Verzoeker verklaarde reeds drie maanden in België te zijn en naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 6 augustus 2019, nadat was vastgesteld dat verzoeker in Italië een verzoek om internationale bescherming indiende, de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

1.3. Op 8 augustus 2019 heeft verweerder de Italiaanse autoriteiten verzocht om verzoeker over te nemen. Daar de Italiaanse autoriteiten niet binnen de, in artikel 25.1 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013) bepaalde, termijn van twee weken een antwoord verstrekten inzake het terugnameverzoek worden zij geacht dit verzoek stilzwijgend te hebben aanvaard.

1.4. Verzoeker werd op 11 augustus 2019 vrijgesteld.

1.5. Op 16 september 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Verweerder verzocht de Italiaanse autoriteiten op 10 oktober 2019 nogmaals om verzoeker terug te nemen. Daar de Italiaanse autoriteiten opnieuw niet binnen de in artikel 25.1 van de verordening nr. 604/2013 bepaalde termijn antwoordden op het terugnameverzoek worden zij geacht het in te willigen.

1.7. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 28 januari 2020 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 29 januari 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [W.T.]

voornaam : [O.]

[...]

nationaliteit : Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer [W.T.O.] verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, bood zich op 10.09.2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 16.09.2019 diende hij een verzoek om internationale bescherming in. De betrokkene legde hierbij geen identiteitsdocumenten voor, hij verklaarde dat hij nooit in het bezit is geweest van identiteitsdocumenten.

Dactyloscopisch onderzoek dd. 10.09.2019 leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Italië indiende op 31.01.2019.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 16.09.2019. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en één kind te hebben. Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Eritrea verliet in 2012. Via Soedan reisde hij naar Egypte waar hij verbleef van 01.10.2012 tot 01.01.2014. Vervolgens reisde hij per vliegtuig naar Ethiopië waar hij verbleef tot 31.01.2019. Daarna reisde de betrokkene met behulp van documenten van Caritas per vliegtuig naar Italië waar hij binnenkwam op 31.01.2019. De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Italië, maar dat hij hier geen verzoek om internationale bescherming indiende. De betrokkene verklaarde dat hij eerst 1 dag in Rome verbleef en daarna 2 maanden in Macerata. Daarna reisde de betrokkene te voet, per trein en per taxi via Frankrijk naar België waar hij 01.04.2019 binnenkwam. Op 10.09.2019 meldde de betrokkene zich aan bij onze diensten.

Betreffende de opmerking dat de betrokkene geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië willen we opmerken dat het dactyloscopisch onderzoek dd. 10.09.2019 een treffer type '1' voor Italië opleverde. Deze aanduiding dient om elke persoon aan te duiden van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt conform artikels 9 en 14 van Verordening 604/2013. Bijgevolg staat het vast dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming in Italië indiende.

De betrokkene verklaarde dat hij aanvankelijk naar het Verenigd Koninkrijk wilde gaan. De betrokkene verklaarde dat hij uiteindelijk besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat hij zag dat mensen hier goed leven en werk hebben.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Italië omdat ze daar niet goed voor hem zorgden. De betrokkene had er last van stress en hij werd niet verzorgd. Hij leefde er op straat en af en toe in een kerk. Op 10.10.2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties conform artikel 18(1)d. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van twee weken beantwoord wat betekent dat Italië conform artikel 25(2) op 25.10.2019 verantwoordelijk werd voor de terugname van de betrokkene.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker voor internationale bescherming werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003,

opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 10.10.2019 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

In geval van een impliciet akkoord worden de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome Fiumicino en Milaan Malpensa.

Indien zou worden aangehaald dat het impliciet akkoord van de Italiaanse instanties onvoldoende waarborgen biedt, willen we benadrukken dat de overname van betrokkene aan Italië verzocht werd met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 wat betekent dat het door de betrokkene in Italië ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Italiaanse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het niet verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Italië is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Italiaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Italië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de

minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in Italië ingediende verzoeken niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Italië “indirect refoulement” impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de landen die partij zijn bij het “Dublin-acquis” in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Italiaanse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Italië. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Italiaanse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het impliciet akkoord van 25.10.2019 werden de Italiaanse instanties verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat een overdracht aan Italië geen (indirect) refoulement impliceert. De betrokkene zal na overdracht in Italië een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Als dit verzoek ontvankelijk wordt verklaard, zal dit verzoek door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Dit betekent ook dat betrokkene zijn persoonlijke vluchtmotieven kan verduidelijken en aanbrengen in het kader van zijn asielaanvraag in Italië. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. In verband met het stilzwijgend akkoord van Italië verwijzen we naar artikel 25(2) van Verordening 604/2013: “Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.” Dit toont duidelijk aan dat Italië de verplichting heeft om betrokkene over te nemen en te zorgen voor passende re[ge]llingen zoals onder meer effectieve toegang tot de asielpprocedure in Italië. Dit impliceert ook dat de Italiaanse instanties de persoonlijke vluchtmotieven van betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken. Indien er wordt gesteld dat er rekening moet worden gehouden met het nonrefoulement beginsel vermits er geen enkele garantie is dat betrokkene asiel zal krijgen in Italië en dat hij niet teruggestuurd zal worden naar Eritrea, willen we opmerken dat betrokkene tevens ook niet over deze garantie beschikt in België en dat betrokkene de mogelijkheid heeft om asiel te vragen in Italië en dat er geen indicaties zijn dat betrokkene niet de mogelijkheid zal hebben om asiel te verkrijgen in Italië op basis van internationale en Europese regelgeving.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen

zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Daarenboven oordeelde het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en nietgouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in eerdere rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36). De betrokkene verklaarde dat hij aanvankelijk naar het Verenigd Koninkrijk wilde gaan.

De betrokkene verklaarde dat hij uiteindelijk besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat hij zag dat mensen hier goed leven en werk hebben.

Wat dit betreft willen we opmerken dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker voor internationale bescherming werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Italië omdat ze daar niet goed voor hem zorgden. De betrokkene had er last van stress en hij werd niet verzorgd. Hij leefde er op straat en af en toe in een kerk. Betreffende de opmerkingen dat de betrokkene niet goed werd verzorgd wil in Italië willen we opmerken dat de betrokkene geen documenten of andere objectieve elementen kon voorleggen die deze verklaringen konden bewijzen. Daarnaast wensen we op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld in Italië, hij een klacht kon neerleggen bij de bevoegde instanties en desbetreffend tot het EHRM, zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en uit de overige elementen van het dossier blijkt niet dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor verder geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Indien zou worden aangehaald dat de betrokkene na zijn overdracht naar Italië het slachtoffer zal worden van racisme of xenofobie willen we opmerken dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie. Dit leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Daarnaast willen we opmerken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - Country Report : Italy – 2018 Update", laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>) en een rapport van Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council ("Mutual Trust is still not enough", Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018>).

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione"). Het AIDA rapport maakt gewag van het feit dat er verdragingen zijn bij het formeel registreren van het verzoek bij de diensten van de Questura en dat er gevallen bekend zijn van het weigeren van dit formeel registreren. Deze verdragingen worden vooral uitvergroot wanneer er sprake is van een hoog aantal binnenkomsten in Italië en een hoog aantal verzoeken om internationale bescherming. Volgens data verzameld door de UNCHR waren er in 2019 (1 januari – 29 december) 11463 binnenkomsten in Italië. Verder waren er van januari 2019 tot oktober 2019 gemiddeld 3114 verzoeken om internationale bescherming per maand. In 2018 (het jaar waarover de laatste update van het AIDA rapport voornamelijk schrijft) waren er 23342 binnenkomsten in Italië (1 januari – 29 december) en van januari 2018 tot oktober 2018 waren er gemiddeld 4733 verzoeken om internationale bescherming per maand (data afkomstig van <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/73181>, gemiddeldes zijn berekend op basis van het aantal ingediende verzoeken om internationale bescherming per maand, document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Daarnaast schrijft het AIDA rapport dat het aantal lopende procedures (eerste verzoeken) daalde van 145,906 op het einde van 2017 naar 98.369 op 28.12.2018 (p. 34). Op basis van deze vergelijking van het beschikbare cijfermateriaal kan er gesteld worden dat de druk op de Italiaanse autoriteiten reeds is afgenomen, wat ons doet besluiten dat de beschreven verdragingen in het AIDA rapport niet van zulke mate zijn dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport stelt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek (pagina 57). In het geval van een impliciet akkoord worden verzoekers overgedragen via de luchthaven van Milan of Rome, waarna ze zich moeten begeven naar de bevoegde instanties. Er wordt er gewezen op de problematische afstanden die verzoekers die in Italië aankomen in het kader van Verordening 604/2013 moeten afleggen. Wat dit betreft willen we opmerken dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming indiende te Fiumicino, Rome. Volgens het AIDA rapport worden navolgende verzoeken van personen die reeds een verzoek indienden, behandeld in de provincie waar dit eerste verzoek werd ingediend (p. 55). In geval van een impliciet akkoord worden de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome Fiumicino en Milaan Malpensa. Waardoor de betrokkene geen onoverbrugbare afstanden zal moeten afleggen.

De betrokkene diende zijn verzoek om internationale bescherming in op 31.01.2019. Het AIDA rapport schrijft dat indien een verzoeker niet opdaagt voor zijn persoonlijk interview, de Italiaanse instanties dit verzoek opschorten omdat de verzoeker in kwestie onbereikbaar (ireeperibile) is (p. 58). Verzoekers kunnen binnen de 12 maanden na deze beslissing tot opschorting een nieuw interview aanvragen, na

12 maanden zullen deze verzoekers een navolgend verzoek om internationale bescherming moeten indienen. Afhankelijk van wanneer de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming in Italië is opgeschort zal het verzoek van de betrokkene heropend worden of zal hij een navolgend verzoek om internationale bescherming moeten indienen (p. 58). Het AIDA rapport bericht dat personen die een navolgend verzoek indienen dezelfde garanties hebben dan andere verzoekers om internationale bescherming betreffende de toegang tot de opvangstructuur (p. 73). De betrokkene zal dus dezelfde rechten hebben als verzoekers voor internationale bescherming die Italië voor de eerste keer betreden.

We ontkennen niet dat er kritische bemerkingen gemaakt kunnen worden over de toegang tot de procedure tot het verkrijgen om internationale bescherming. Deze bemerkingen zijn echter niet van deze aard dat zij beschreven kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het bovenvermelde rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council doet net als het voorgaande rapport van beide ngo's ("Is mutual trust enough? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy", 09.02.2017) verslag van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft gevallen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

De auteurs van het AIDA-rapport verwijzen naar een rapport van Artsen zonder Grenzen van februari 2018, waarin melding wordt gemaakt een toename van het aantal personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen binnen de algemene populatie van dakloze immigranten in Rome (pagina 57). In verband hiermee merken we op dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het voormalige SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ('Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati') draagt. Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde "Salvini-decreet", dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge van deze hervorming zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat zij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet willen we enerzijds verwijzen naar de bovenstaande paragrafen met de cijfers van de UNHCR, die aantonen dat de druk op de Italiaanse autoriteiten tegenover 2018 is afgenomen. Daarnaast bericht het AIDA rapport dat op 31.12.2018 er 173603 verzoekers om internationale bescherming verbleven in de opvangcentra. De UNHCR berichtte dat er op 30.11.2019 95020 verzoekers om internationale bescherming verbleven in de opvangcentra (Fact Sheet, Italy november 2019, <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/73119>, p. 1, wordt toegevoegd aan het administratief dossier), dit is net geen halvering van het aantal verzoekers om internationale bescherming die verblijven in de opvangcentra. Andermaal kan er gesteld worden dat ook hier de druk op de Italiaanse autoriteiten is afgenomen, waardoor er aangenomen kan worden dat de overbevolking van de opvangcentra ook afgenomen zal zijn. Betreffende de kwaliteit van deze opvangcentra, en dan vooral de tijdelijke CAS-centra, verwijzen we naar het AIDA rapport dat stelt dat niet alle centra over een kam kunnen worden geschoren en de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum. Volgens de auteurs kent een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het voormalige SPRAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 100).

Het AIDA-rapport maakt gewag van meldingen van ongeschikte levensomstandigheden in een aantal CAS-centra (pagina 97), maar geeft zelf aan dat niet alle centra over een kam kunnen worden geschoren en de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum. Volgens de auteurs kent een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het voormalige SPRAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 100). Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet, de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 57).

Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen.

We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep ("Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid", pagina 87).

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de toegang tot en de kwaliteit van gezondheidszorg voor verzoekers in Italië stelt het AIDA rapport dat verzoekers om internationale bescherming wettelijk recht hebben op gezondheidszorg voorzien door de Nationale Gezondheidszorg in Italië (p. 104). Hierbij wordt er geen onderscheid gemaakt tussen verzoekers die verblijven in een opvangcentrum of verzoekers die buiten het opvangsysteem vallen. Wel maakt het rapport gewag van het feit dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Het voornaamste obstakel zijn de eerder vernoemde vertragingen in de asielpprocedure die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Tijdens deze vertragingen

hebben verzoekers echter wel toegang tot noodzorg en essentiële behandelingen (p. 104). We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen gemaakt kunnen worden bij de toegang tot en de kwaliteit van de medische voorziening in Italië, maar de opgenoemde feiten doen ons niet besluiten dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dd. 16.09.2019 geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene tot op heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen en dat hij geen toegang zou hebben tot de medicatie die hij momenteel inneemt.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Italiaanse autoriteiten."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds is vastgehouden met het oog op de overdracht aan de Italiaanse autoriteiten en dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dus imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Principe

Luidens artikel 3 van het EVRM, “niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM), bekrachtigt artikel 3 van het EVRM een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeachte de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (EHRM 21 januari 2011, M.S.S/België en Griekenland, § 218).

Meer nog is het EHRM van mening dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Volgens de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde

artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

Toepassing

Verzoeker maakt op heden voorwerp uit van een verwijderingsmaatregeling naar Italië. Op heden zijn de Italiaanse autoriteiten niet in staat de rechten van verzoeker in Italië te waarborgen.

De algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Italië verwijzen naar aanzienlijke tekortkomen in hoofde van de Italiaanse autoriteiten met een ontegensprekelijke schenden van artikel 3 van het EVRM tot gevolg.

Tijdens zijn gehoor bij de DVZ, heeft verzoeker bezwaar geuite tegen een overdracht naar Italië wegens de onmenselijke en vernederende behandelingen die hij aldaar gekregen heeft, waaronder op straat leven wegens gebrek aan opvangcentrum en geen toegang tot het systeem van internationale bescherming. Dit in tegenstelling tot de bewering van de bestreden beslissing, zijnde "dat betrokkene maakt tijdens het verhoor verder geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM".

Uit de bestreden beslissing leest Uw Raad de bevestiging door de bestreden beslissing dat verzoeker bezwaar tijdens zijn verhoor geuite heeft – zijnde waarom hij naar Italië niet wil terugkeren, meer bepaald dat hij aldaar op straat geslapen heeft wegens gebrek aan opvangcentrum in Italië. Dan is het voor verzoeker onduidelijk waarom de bestreden beslissing van mening is dat verzoeker tijdens zijn gehoor geen melding van onmenselijke en vernederende behandelingen in Italië gemaakt heeft. Hierdoor is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht geschonden heeft.

Uit de bestreden beslissing stelt verzoeker eveneens vast dat, wat de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Italië betreft, verwerende partij naar verschillende bronnen van informatie verwijst, waaronder het Asylum Information Database van 16.04.2019 (hierna AIDA-rapport), het OSAR-rapport van 08.05.2019 en het Salvini-decreet van 24.09.2018.

Uit voormelde rapporten en decreet, probeerde verwerende partij ten onrecht te beweren dat de algemene situatie in Italië voor Dublinterugkeerders geen aanleiding geeft tot een onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing voormelde rapporten en decreet kort citeert. Helaas heeft de bestreden beslissing geen deugdelijke en diepgaande onderzoek van deze rapporten en decreet gemaakt heeft. Met andere woorden, heeft de bestreden beslissing nagelaten, aan de hand van voormelde rapporten en decreet, aan te duiden op grond van welke vaststellingen in deze rapporten de bestreden beslissing is tot de conclusie is gekomen dat er geen systemische tekortkomingen in Italië zijn.

Meer nog, volgens de bestreden beslissing, ten onrecht, zijn er in Italië geen sprake is van systemische tekortkomingen omdat voormelde rapporten niet uitdrukkelijk is geconcludeerd dat het systeem van internationale bescherming en de opvang structurele tekortkomingen vertonen. Helaas ontslaan deze de bestreden beslissing niet om zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van het al dan niet reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, zijnde een effectieve actuele analyse wanneer de redactor van de bestreden beslissing wordt geconfronteerd met een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en op die manier elke gerede twijfel weg te nemen.

Bovendien, is de bestreden beslissing, ten onrecht van mening dat, gezien de implementatie van het Salvini-decreet, verzoeker van materiële opvang niet zal wordt uitgesloten. Dit is in tegenstelling tot het

meeste recente rapport van OSAR van 08 mei 2019 alwaar de zware gevolgen sinds de inwerktreden van het Salvini-decreet blote wordt gesteld. Het rapport raad af om verzoekers van internationale bescherming naar Italië terug te sturen, dit wegens de onleefbare algemene situatie voor asielzoekers in Italië.

Volgens het rapport van OSAR « L'Organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR) recommande de renoncer à des transferts vers l'Italie. À son avis, le système italien de l'asile présente de graves défaillances. (...)

La situation s'est encore aggravée après les élections du printemps 2018 et en particulier depuis l'entrée en vigueur du décret Salvini en octobre 2018. Des informations et des rapports émanant d'ONG locales et d'avocates et avocats sur place confirment cette tendance marquée. Des rabattements budgétaires ont un effet tel sur les conditions d'accueil dans les centres d'hébergement du premier degré que l'accès aux soins et à l'aide juridique est encore plus limité que précédemment. Les personnes requérantes d'asile en Italie se trouvent souvent dans une situation d'extrême pauvreté matérielle qui ne leur permet pas de satisfaire leurs besoins les plus essentiels comme la nourriture, l'hygiène corporelle et un espace où dormir. Cela est préjudiciable à leur santé physique et/ou psychique et finalement à leur dignité humaine (...)

Cela signifie que toutes les personnes requérantes d'asile, y compris les personnes vulnérables, qui sont transférées en Italie en application du Règlement Dublin ne peuvent plus être hébergées que dans les grands centres collectifs (CDA ou CARA) ou dans des centres d'accueil d'urgence (CAS). Or, les grands centres collectifs et les centres d'accueil d'urgence ne disposent toujours pas d'infrastructures adéquates en matière de soins médicaux et d'assistance psychologique. De plus, leurs conditions d'accueil ne correspondent souvent pas aux exigences juridiques minimales. (...)

Et il n'y aura guère de moyens disponibles pour l'encadrement des personnes vulnérables. (...)

Selon le HCR, le placement de personnes vulnérables dans les grands centres collectifs, comme le veut la pratique depuis octobre 2018, est particulièrement problématique. (...)

Les conditions dans les CAS et les CARA sont souvent extrêmement mauvaises et insuffisantes de telle sorte qu'elles doivent être qualifiées d'inhumaines et de dégradantes. (...)

Ces personnes (les dublin returnees) – pour autant qu'elles le soient – sont fréquemment hébergées dans de grands centres collectifs qui sont inadaptés aux personnes vulnérables et qui ne tiennent pas compte de leurs besoins particuliers. (...)

En vertu du droit de l'UE, les personnes requérantes d'asile vulnérables ont le droit d'être traitées avec un soin particulier. Il s'agit aussi des personnes ayant un trouble psychique et de celles ayant souffert de la torture et d'autres formes graves de violence psychique ou physique. « Dans le cadre de la nouvelle réglementation introduite dans le décret Salvini, les besoins et conditions individuels des personnes requérantes d'asile ne sont toutefois pas pris en considération car le nouveau capitolato ne prévoit aucun moyen permettant de maîtriser des problèmes psychiques et sanitaires spécifiques » (...)

Le 15 octobre 2018, le Tribunal administratif de Pau a admis un recours contre une décision de transfert Dublin en Italie. Il s'est basé sur de récents rapports de Médecins sans frontières, d'Amnesty International et de l'OHCHR sur l'accueil et les conditions de détention en Italie pour en conclure qu'il existerait, dans ce pays, des 'défaillances systémiques' dans la procédure d'asile et dans le système d'accueil, qui nuiraient avant tout à l'assistance médicale et à l'hébergement des personnes se trouvant en procédure d'asile. Un transfert en Italie exposerait la personne concernée au risque d'un traitement inhumain. (...)

L'OSAR recommande de renoncer à des transferts vers l'Italie».

Helaas stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een theoretische beschrijven van voormelde decreet zonder afdoende onderzoek naar de recentelijke gevolgen van het Salvini-decreet in concreto in Italië.

Verzoeker is van mening dat de gevolgen van voormelde decreet in de praktijk eveneens door de bestreden beslissing dient geanalyseerd worden om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen van een schending van artikel 3 van het EVRM. In casu is dit niet het geval.

Volgens verzoeker blijkt prima facie uit voormelde rapporten dat de situatie in Italië bepaalde bezorgdheden doet rijzen die maken dat de bestreden beslissing een grondige analyse van de situatie moet doen. Het feit dat voormelde rapporten niet uitdrukkelijk concludeerde dat er in Italië geen sprake is van systemische tekortkomingen volstaat niet. De afwezigheid in voormelde rapporten van een uitdrukkelijk conclusie hieromtrent stelt de bestreden beslissing niet vrij van haar verplichting om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van het al dan niet reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een beoogde overdracht naar Italië. Met andere woorden, een effectieve actuele evaluatie naar een eventueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker komt tot de vaststelling dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is conform de verplichting onder artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Terecht heeft Uw Raad geoordeeld dat “door de bijzonder theoretische motivering in de bestreden beslissing aangaande de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Italië, waarbij geen afdoende concreet onderzoek kan worden vastgesteld van de aangehaalde bronnen, wordt de verzoekende partij gevolgd dat het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM prima facie wordt geschonden (RvV 25 november 2019, nr. 229 190).

Gezien de voorgaande zou de terugdrijving van verzoeker naar Italië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest samenlezen met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Reden waarom verzoeker Uw Raad vraagt, gezien de ernstige middel, de bestreden beslissing te schorsen.”

2.3.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Een eenvoudige lezing van de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing laat toe vast te stellen op basis van welke reglementaire bepalingen en feitelijke gegevens verweerder tot het besluit kwam dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder heeft onderzocht of er een reëel risico bestaat dat verzoeker in Italië in een situatie zou kunnen terechtkomen die kan worden aanzien als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verweerder heeft met verwijzing naar het door hem geraadpleegde bronnenmateriaal en naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Hof van Justitie van de Europese Unie duidelijk uiteengezet waarom hij meent dat niet kan worden besloten dat een terugkeer van verzoeker naar Italië een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten kan inhouden of tot gevolg kan hebben. Verweerder heeft de persoonlijke situatie van verzoeker en diens verklaringen bij zijn beoordeling betrokken en een concrete analyse gemaakt, zodat niet kan worden gesteld dat er slechts sprake is van theoretische beschouwingen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.3.2.2. Daarnaast moet worden benadrukt dat het loutere feit dat verweerder oordeelt dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat de aanvrager zich derhalve naar deze andere lidstaat dient te begeven slechts strijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten indien er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat er een reëel risico is dat de aanvrager in deze lidstaat effectief het slachtoffer zal worden van folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er kan niet lichtzinnig worden gesteld dat een bepaalde behandeling onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt. Om tot dit besluit te kunnen komen moet er sprake zijn van een zekere hardheid en moet er dus een bepaalde minimumdrempel worden overschreden (cf. EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, Mohammed v. Austria, § 94). De beoordeling van het minimumniveau

van hardheid is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Indien er ernstige aanwijzingen zijn dat een vreemdeling in het land waarnaar hij kan worden overgedragen slecht dreigt te worden behandeld of de betrokken vreemdeling dit voorhoudt dan dient verweerder dit te onderzoeken. Het enkele feit dat de aanvrager dient terug te keren naar een land dat ook partij is bij het EVRM en dat er zich dus toe heeft verbonden om de bepalingen van dit verdrag te respecteren volstaat niet om te kunnen besluiten dat er geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten bestaat.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het gegeven dat in verscheidene rapporten melding wordt gemaakt van het feit dat er in Italië problemen werden vastgesteld inzake het indienen en het behandelen van verzoeken om internationale bescherming en wat betreft de opvang van vreemdelingen en dat verweerder ook de verklaring van verzoeker dat hij niet naar Italië wil terugkeren omdat hij stress heeft en er in dit land niet goed voor hem werd gezorgd en geen opvang werd voorzien in aanmerking nam. Verweerder heeft wat betreft deze verklaring aangegeven hieraan geen grote waarde te kunnen toekennen, aangezien ze niet werd onderbouwd door documenten of andere objectieve elementen. Hij heeft bijkomend gemotiveerd dat indien verzoeker van oordeel was dat hij in Italië onheus werd behandeld hij zich in dat land tot de bevoegde instanties kon wenden of een procedure kon opstarten bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hij heeft ook aangegeven dat nergens blijkt dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om verhaal te halen bij de bevoegde instanties in Italië. Verzoeker toont niet aan dat deze argumentatie kennelijk onredelijk is. Gelet op het feit dat verzoeker – een vreemdeling die initieel verklaarde dat zijn reisdoel het Verenigd Koninkrijk is – ook ontkent een verzoek om internationale bescherming in Italië te hebben ingediend, terwijl uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit wel het geval is, dient niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers verklaringen correct zijn of dat verzoeker enige inspanning leverde om opvang te genieten in Italië. Er blijkt tevens niet dat verzoeker verder gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij tijdens zijn verblijf in Italië het slachtoffer werd van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen die door verweerder onterecht niet zouden zijn betrokken bij zijn besluitvorming. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat verweerder enige door hem aangevoerde concrete ervaring, situatie of omstandigheid tijdens zijn verblijf in Italië die zou kunnen worden beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten over het hoofd heeft gezien, dat verweerder niet afdoende rekening zou hebben gehouden met de door hem afgelegde verklaring of dat de motivering inzake zijn verklaring uitgaat van incorrecte gegevens.

Verzoeker laat daarnaast verstaan van oordeel te zijn dat verweerder onterecht motiveerde dat de algemene situatie in Italië niet van die aard is dat kan worden gesteld dat vreemdelingen die in het raam van de verordening nr. 604/2013 worden overgebracht naar dat land in een situatie terechtkomen die een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. Hij voert in wezen aan dat verweerder verkeerdelijk voorhoudt dat hij in Italië niet van materiële opvang zal worden uitgesloten en benadrukt dat sedert een aanpassing van de regelgeving in Italië in 2018 de opvangvoorzieningen en de toegang tot rechtsbijstand en zorgverlening minder goed zijn.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan evenwel niet worden afgeleid dat vreemdelingen die aan de Italiaanse autoriteiten worden overgedragen niet de mogelijkheid zouden hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen of te laten behandelen en dat zij in dat land niet zouden worden opgevangen. Hierbij moet tevens worden benadrukt dat het feit dat vreemdelingen die in het kader van de verordening nr. 604/2013 naar Italië worden overgebracht, na de wetswijziging in 2018, in regel worden ondergebracht in grote collectieve opvangstructuren en dat volgens sommige organisaties deze structuren niet geschikt zijn voor vreemdelingen met een kwetsbaar profiel op zich niet toelaat te concluderen dat verzoeker niet passend zal worden opgevangen. Er blijkt immers niet dat verzoeker, een jonge gezonde man, een kwetsbaar profiel heeft of om een andere reden dient te beschikken over een bijzondere omkadering die in Italië niet of onvoldoende beschikbaar zou zijn. De Raad wijst er ten overvloede op dat uit verzoekers gedrag – onder meer uit het feit dat hij na zijn aankomst in België niet dadelijk een verzoek om internationale bescherming, waardoor hij toegang kon krijgen tot opvang, indiende – blijkt dat hij weinig belang hecht aan het bestaan of de aard van opvangvoorzieningen. De verwijzing door verzoeker naar de gebreken die werden vastgesteld in bepaalde opvangstructuren in

Italië laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker in Italië in een situatie zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten dreigt terecht te komen. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat eventuele gebreken inzake de behandeling van verzoeken om internationale bescherming, betreffende de rechtsbijstand of de toekenning van andere, niet nader bepaalde, zorgen of bijstand tot gevolg kunnen hebben dat hij in Italië in een situatie terechtkomt die voldoende ernstig is om te kunnen spreken van een foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De uitvoerige motivering van de bestreden beslissing laat de Raad toe vast te stellen dat verweerder wel degelijk een nauwkeurig onderzoek heeft gedaan omtrent de eventuele risico's die verzoeker in Italië loopt. Er kan niet worden geconcludeerd dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de problemen die in Italië nog bestaan en die niet worden ontkend actueel geen aanleiding geven tot het besluit dat verzoeker bij een terugkeer naar dat land dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten wordt niet aangetoond.

2.3.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt geenszins.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK